

DROGBEELD

DROGBEELD

Marina Theunissen

Thriller

2022

Beefcake Publishing

'Niemand is als een ander. Niet slechter of beter. Hij is anders. En als twee mensen het eens zijn, is het vanwege een misverstand.'

Jean-Paul Sartre

1

Zo jong nog en al levensmoe. Aline staat bij de grafkuil van haar broer waar hij straks voor eeuwig in verdwijnt. Ze begrijpt het niet.

De dragers plaatsen zijn lijkstap op de graflijst. Ze buigen het hoofd en ruimen plaats zodat de naaste familie een laatste groet kan brengen. Er zijn geen aanverwanten aanwezig. Alleen zij en een paar nieuwsgierigen.

Aline heeft een wit glanzende kist met goudkleurige handvatten gekozen. De pastoor ging hier niet mee akkoord. ‘Bedenk dat de manier van overlijden de keuze van je broer is. Ondankbaarheid tegenover zijn Schepper.’

‘Oh ja? Mijn broer was ziek. Heb ik misschien je mening gevraagd?’

Het lijkt alsof de pastoor met zijn grafrede iets goed wil maken. Hij bewierookt Bruno met een lofspraak die hem, mocht hij in leven zijn, zou doen blozen. Het wordt Aline te veel. Ze kan het niet langer aanhoren. Ze schreeuwt de stilte stuk, haar lach klinkt waanzinnig.

De pastoor komt dichterbij. Hij wil haar troosten en legt een hand op haar schouder. Ruw duwt ze hem weg en schreeuwt: ‘Où étais-tu, merdeux, quand Bruno avait besoin de toi?’

Nieuwsgierige dorpsbewoners schudden het hoofd en fluisteren luid genoeg zodat iedereen het hoort: ‘Wat gaat er van haar worden? Zo alleen, ze is pas twintig.’ Laat dat nu de minste van haar zorgen zijn. Niemand van haar familie - vader, moeder, broer en zichzelf - heeft ooit een band gehad met de inwoners van ‘Lagrâce-Dieu’. Een pittoresk dorpje dichtbij Toulouse. Ze herinnert zich nog hoe ze zich iedere morgen moest dwingen om naar school te gaan. De kinderen uit het dorp kregen van hun ouders de raad niet met dat gespuis van de familie Bruyninckx te spelen.

Ze schudt het hoofd en probeert die akelige gedachte te banen. Vandaag is enkel haar broer belangrijk. Hij, die een waardig afscheid verdient in zijn onomkeerbare reis naar de overkant.

‘Bruno, waarom?’ snikt ze en zakt door haar knieën. Beschermend legt ze haar armen op de kist. De wijwaterkwast van de pastoor maakt vlekken. Ze neemt haar sjaal en vernietigend kijkt ze naar hem. De vlekken veegt ze droog.

Zacht schuift de lift met Bruno’s lichaam naar beneden, naar de duisternis waaruit nooit iemand is weergekeerd. Het voelt alsof er een band om haar keel zit. Ze kan niet langer blijven. Ze staat op, kijkt nog één keer in de richting van de kist. Dan vlucht ze weg van het kerkhof. Naar huis? Of wat er nog van overblijft. Een thuis is het nooit geweest.

De deur schuurt krassen in de oudbakken vloertegels. Ze gaat naar binnen. De stilte is beangstigend. Het vroegere B&B-verblijf voor vakantiegasten voelt onheilspellend en verlaten aan. Haar mama, een echte Française, is enkele weken geleden overleden. Zij was de grote liefde van haar vader, zo heeft hij toch altijd beweerd. Een schone tijd voor het begon mis te lopen.

Op een dag had zijn jaarlijkse vakantie hem naar het zuiden van Frankrijk gebracht. Toevallig kwam hij in Toulouse terecht. Een stad met contrasten die ook ‘La Ville Rose’ wordt genoemd. Daar ontmoette hij Brigitte Barbichet. Zij werkte in een plaatselijke bodega. Hij, Robert Bruyninckx, had die dag met enkele vrienden een wijnproeverij bezocht. Hij zag Brigitte. Mooi, slank, een verschijning waarvoor iedere man graag het hoofd omdraaide als ze in de buurt was.

Aan de ambiance van Toulouse kon niemand weerstaan. De persoonlijkheid van zijn bewoners? Echte Franse degelijkheid en vooral gezelligheid.

Ooit had mama haar verteld dat hun Frans, met Spaanse klanken doorspekt, voor een buitenstaander moeilijk te begrijpen was. Ook voor haar vader. En... Brigitte? Werd meteen smoorverliefd op de oerdegelijke Vlaming met het hart op de juiste plaats. Zij was een warme vrouw uit het Zuiden en hun geluk was benijdenswaardig. Alleszins de eerste jaren van hun huwelijk.

Naar het schijnt en van horen zeggen, lijkt Aline als twee druppels water op haar moeder. Alleen verschilt hun haarkleur. De haren van haar moeder waren donkerbruin. Zelf heeft ze, artificiële balayages met een sun-kissed effect niet meegeteld, een warmbruine kleur. Bruno leek op vader. Stevig in het vlees, robuust als een kleerkast en met dezelfde karaktertrekken.

Toen ging het mis. Vader had tijdens het pokeren al het geld verspeeld. Geld dat was gespaard om een eigen pand te kopen. Het verdween als sneeuw voor de zon. Het was die keer dat mama haar geduld verloor. Ze schreeuwde en hilde en gooide het glas dat ze in haar handen had, naar vaders hoofd. Hiervoor had ze al die jaren hard gewerkt, zichzelf nooit iets gegund en iedere gespaarde euro op hun bankrekening geplaatst. Ze was zo trots dat onder het koopcontract enkel beider handtekening ontbrak, om het eindelijk hun eigendom te kunnen noemen.

Op één avond, in een luguber en illegaal speelhol, gooide haar liefdevolle man hun toekomst aan diggelen. Na die uitbarsting rende hij weg en gedurende drie dagen en evenveel nachten kwam hij niet opdagen. De politie bracht hem naar huis omdat hij ergens langs een veldweg zijn roes uitsliep. Toen hij daarna ontwaakte, sloeg hij voor de eerste- en zeker niet de laatste keer- haar moeder in elkaar. Hij brak haar pols, bleef naast haar staan, toen de dokter een gipsverband aanbracht. Dit was het begin van een jarenlang weerkerend ritueel. Niet toegeven, een rammeling. Mama wilde geen hulp vragen. *In een gezin los je zelf je problemen op, zei ze. Je moet anderen daar niet mee lastigvallen. We vinden wel een uitweg.* Niets was minder waar.

Vrij snel dacht mijn broer dat vaders woede-uitbarstingen het nieuwe normaal waren. Hij kopieerde zijn gedrag. Zijn woede richtte zich naar diegenen die het volgens zijn idealen verdienden. Ook dronk Bruno meer dan goed was voor hem en hij gebruikte drugs. Hij had zich aangesloten bij de plaatselijke bende ‘Les Destructeurs’ die à la ‘Willem Tell’ de omliggende dorpen onveilig maakten. Verhandelen van drugs, inbreken bij de rijken om het geld dat ze verdienden, aan de minderbedeelden te geven.

Aline loopt een laatste keer doorheen het leeggehaalde huis. De inboedel heeft ze verkocht en vermits hun B&B een huurpand

was, hoopt ze straks zonder spijt de deur achter zich dicht te trekken. Overal ziet ze aan de verbleekte plekken tegen de muren wat er gehangen of gestaan heeft. Van National Geografische foto's tot een kleine tafel en zelfs een commode of een stoel. Het gevoel maakt haar al voor de zoveelste keer verdrietig vandaag. Ze moet voortmaken wil ze niet dat er zo meteen een nieuwsgierige buur of zogezegde vriend aanbelt. Hun medeleven dat enkel uit nieuwsgierigheid bestaat, is ze beu als koude pap.

Deze ochtend voor de begrafenisplechtigheid, is ze een laatste keer langs de bank geweest. De bankrekening van haar ouders waar slechts 20 € op stond, diende opgezegd en ze moest iets uit de kluis halen.

Een tiental jaar geleden had haar moeder van haar ouders veertigduizend euro in cash geld gekregen. Aline herinnert zich dat heel goed. Oma had geen vertrouwen in bankbedrijven. Hun spaarcenten bewaarde zij in een kunstig juwelenkistje, door opa in elkaar geknutseld. Hij was schrijnwerker en had van het harde zachtroze hout een echt kunstwerk gemaakt. De dubbele onzichtbare bodem was een niet te verwaarlozen detail. De ideale plek om hun zuurverdiende spaarcentjes veilig op te bergen. Om de aandacht af te leiden, waren drie biljetten van vijfhonderd euro achteloos in het kistje gelegd. Naast een afgedankte gouden ring en het kapotte zakhorloge van opa.

De moeder van Aline had hiervoor bij de bank een kleine kluis gehuurd. Jarenlang was het kistje achter slot en grendel veilig opgeborgen.

‘Voor mijn kinderen,’ had mama met betraande ogen gezegd. Aline als oudste kreeg de volmacht. ‘Ja, meisje, je weet nooit waar het ooit voor dient. Zeg hierover niets tegen je vader. Je weet wel? Hij en geld zijn geen beste maatjes.’

Aline glimlacht melancholisch als die gedachte haar weer aan vader herinnert. Haar hele jeugd was ze blijven hopen dat hij ooit haar held zou zijn. Haar persoonlijke superman. Wat had ze dat al die tijd zo fout ingeschat. Ze heeft enigszins een gevoel van rust gekregen nu hij voor minstens dertig jaar in ‘La prison de Muret’ werd opgesloten.

Nadat ze alles opgeruimd heeft, zet ze bij een laatste inspectieronde de deurtjes van de ingebouwde kasten open. Om te verluchten. In de keuken ziet ze achter een van de deurtjes de verzameling kruidenpotjes staan. Wit, blauw zijn ze en ze staan netjes op één rij. Ordelijk zoals mama dat ook was. Tegen de wand achterin ligt er nog één met op het ticket in sierlijke handschrift 'Noix de muscade'. Ze wil die bij de andere plaatsen en hoort dat er binnenin iets verschuift. Groot is haar verwondering wanneer ze de sluitdop losschroeft en op de bodem een juweel ziet liggen. Van haar moeder? Ze heeft het nooit gedragen, onmogelijk. Het potje stopt ze in haar handtas.

Ineens beseft ze dat ze weg moet. Blijven dromen lost niets op. Als uiteindelijk de deur achter haar dichtvalt, hoort ze een klank die even hol is als de gedachten in haar hoofd.

Precies op tijd stopt de taxi voor de lege B&B die ze hopelijk verlaat zonder te veel herinneringen. De chauffeur plaatst vol geforceerde charme haar weinig voorstellende bagage in de kofferruimte. Hij stapt in en zet de teller op nul. Aline zoekt in haar handtas naar het treinticket. Ze schrikt als ze ziet hoe het zich aan mama's paspoort gekleefd heeft. Een van de weinige souvenirs uit het verleden die ze meeneemt naar een nieuwe toekomst. Het is dan ook de enige foto die ze van haar moeder heeft. Nog geen jaar geleden had haar vader in een stomdronken bui alle fotoalbums in de haard gegooid. Als ze aandachtig naar die foto van haar mama kijkt, is ze melancholisch.

Nu ze rustig in de taxi zit, haalt ze het juweel tevoorschijn. Het klare daglicht dat via het autoraam binnen valt, accentueert overdreven de bloedrode kleur van de steen. Omringd door andere witte glimmende steentjes hangt hij haast koninklijk in een gouden halsketting. Zou het goud zijn? Misschien komt deze ook uit de erfenis van haar grootouders? Waardevol? Waarschijnlijk niet. Voor haar onbetaalbaar als aandenken aan haar moeder.

Wanneer Aline ziet dat de taxichauffeur in zijn achteruitkijkspiegel haar observeert, stopt ze het juweel weer in haar handtas. Hij zou beter een beetje vaart zetten zodat ze eindelijk ‘Lagrâce-Dieu’ achter zich kan laten. Veel is er niet te beleven. Een dorp waarvan ze met een hart vol eenzaamheid en verdriet afscheid neemt.